

Niemendal

hij trekt zijn lolbroek
zijn grapjas aan
schud losjes uit zijn mouw
de lachers op zijn hand

zijn stoute schoenen
stemmen vrolijk
hakken tappen moppen
in een deuk

pretogen
kwinkslagen
in olie gekonfijt
steken kostelijk de draak

het beest echter, lichtgeraakt
laat niet met zich sollen
keert het tij
spuugt vuur en briest

een lichte vrouw waait weg
een opgeblazen man spoelt aan
lachen vergaat in Niemendal
Gein is een riviertje

Gedicht nr. 1

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Contactadvertentie

Onmogelijke man
van zekere leeftijd,

laat golflinks liefst
links liggen,
raakt bij bridgen
van de kaart,
heeft aan zeilen
zeer het land,
vindt skiën leuk
op de teevee,
loopt musea
graag voorbij,
houdt van honden
in een hok,
is allergisch voor
Burberrybroekpakken,
krijgt huiduitslag
van André Rieu,
snapt een kleitablet
beter dan een tablet,
wordt, niet te vergeten,
met de dag vergeetachtiger,

zoekt,

maar vreest haar
niet te vinden,

een stuk, een stuk jongere,
mogelijke vrouw.

Gedicht nr. 2

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Vroege Vogels Fenolijn

“Met Kitty Waanders uit Den Brink,
mijn kat bracht me een blinde vink,
en nu wil ik van u weten,
is dat beestje nog te eten?”

“Uit Mokum bel ik, Harrie Hijs,
ken het wezen dat een drijsijs
zeg maar toch echt wel ken zinken,
of leg dat aan mijn vele drinken?”

“Hier zit Jos Halle in Maasduin
met een schijtlijster in zijn tuin,
en die is aan de diarree;
ah bah, wat moet ik daar nu mee?”

“U spreekt met Johnny Roderien,
vandaag een luistervink gezien,
precies ja, boven op m’n dak;
ik voel me niet op mijn gemak.”

“Hai, ik ben Maureen uit Wijster
die last heeft van een beflijster;
wat zegt u, hoe ik dat bedoel,
nou ja, heeft u dan geen gevoel!?”

“Hallo, met Jansen uit Aalsmeer,
mijn gele badeend piept niet meer.
Daarvoor moet ik niet bij u zijn?
Té vreemde eend voor Fenolijn?”

Rare vogels, rare vogels toch,
die Vroege Vogels bellers.

Gedicht nr. 3

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

VOOR DE ARMEN

Onder de overweldigende koepel
onder de stralend heilige hemel
verschijnt een te kleine witte paus op het balkon.
Het plein begint te juichen en te klappen
de armen van Bramante klappen hevig mee:
de paus wil ons gaarne zegenen
het is een grote dag
voor de stad en voor de wereld.
Hij gooit zijn armen in de hoogte, en zie:
ze vliegen de hemelsblauwe lucht in
worden een zegenend Jezuslicht
op deze koude Pasen.
Eerst goed zichtbaar boven het plein
vliegen ze weg richting wijde wereld.
Een bedelaar ziet ze,
Hij houdt zijn basebalpetje klaar
stoffen doopvont en collectebak
hij wijst naar de lucht
en maakt een vragend gebaar:
voor de armen, zegt hij
waarna hij het kruisteken maakt.

Gedicht nr. 4

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

HET HUIS MET DE FAUN (Pompei)

Wij zaten in het atrium
van het huis met de faun,
waar een kleine vijver koelte gaf
en wachtten op de gebraden pauw:
we zouden lang en traag gaan eten. Quintillius
schonk de bekers uit een terracotta wijnkan
parelend vol met witte wijn:
de uitgeperste tranen van de wijndruif
die op de lava weelderig groeit.
De faun grinnikte toen wij de bekers hieven
en elkander een lang leven wensten.
Geleidelijk liep de wereld traag voorbij:
een schichtige herfsthoer op weg naar het bordeel,
een centurio, een magistraat,
een bakker nog met meel bestoven en de dichter
die Menander heette sprak tot ons ons vol ironie
wat welgekozen woorden. De geluiden van de stad waren gedempt
een kar ratelde op de uitgesleten keien.
Terwijl Japanse toeristen een copulatie giechelend
en achter gesloten deuren fotografeerden-weer
grinnikte de faun- stortte dat huis in:
-Pompëi wordt heel slecht onderhouden-
Ik weet hoe die beluste toeristen
er over duizend jaar uitzien,
nog steeds grijnzend, maar uitgedroogd.

Gedicht nr. 5

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

HALLO MENEERTJE HUMOR

hallo meneertje humor
met je hard gelach
weer een dag verloren gegaan
aan de te blonde goden
geheven op de schilden
dode kinderen in aleppo

dag mannetje van voorbij
daar op het terras voor de citadel
praatte over het weer
omdat er ineens iemand
achter hem kwam staan
alleen ons tafeltje
kreeg een perzisch tapijtje

gegroet meneertje geestigheid
er is maar zo weinig nodig
voor een glimlach
een verrassing, vlucht
weg van de wanhoop
parachute zonder waarheid
ook goed

tot ziens meneertje hoop
in deze dagen van verwarring
we zoeken vertier
wel in filmpjes
met vallende katten
nooit op de poten terecht,
met vallende mannen

Gedicht nr. 6

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

EEN GRAP ZAL DE WERELD REDDEN

Misschien loopt deze dag wel uit op vrijerij
hoe vaak ook gelijkbenig genot degradeert
tot debacle, eerder nog broedt men een engelenei
uit of keert men uit de dood opgewekt weer.

Verlicht me als we het meest tot wanhoop neigen:
is de mens een beest dat door alle eeuwen ragt?
te veel willen we de vingers achter de dingen krijgen
een grap zal de wereld redden, dat is een hard gelach.

We nemen daarom aan dat iemand voor de lol
een snor laat staan of zich uit jolijt van de trap
gaat storten, maar van de beste bedoelingen vol
gebeurt juist het ergste: de schalkse achterklap.

Voor even samen de onschuld mogen vermoorden,
de vinger leggen op het leven, de nacht doorhalen
wat niet van toepassing is, zoals liefde bekoort en
zeg dan: *glimlach toch, m'n schat, zie ons stralen!*

Gedicht nr. 7

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

de mens als superieure intelligentie

wachten

kijken

wachten

kijken

wachten tot je hond is uitgescheten

met je hand in een plastic zakje

de warme stront tussen de tegels

u

i

t

p

e

u

t

e

r

e

n

de mens als superieure intelligentie

Gedicht nr. 8

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Constantijn Huygens, oud en nieuw

Constantijn, je was vaak kritisch
Onder meer omdat je vele keren
Niet de nieuwste mode kon verteren
Steeds weer was dit
Te veel gepronk, het waren, schreef je, 'rare kleren'

Altijd kon men jouw levenslust zeer waarderen
Nooit was jij een sikkepit
Tegenover alle hoge heren was jij compleet,
In functie een persoon die er toe deed

Je maakte muziek en schreef gedichten, je was
Nuttig in het meeregeren en
Humorvol, zoals een ieder weet
Uit alle stukken blijkt: je was een soort van
Yup, want je pakte alle
Goede kansen beet

En de leukste grap in dezen is dat er
Nu een stukje
Spoorstation in jouw eeuwenoude Hofwijcktuin mag
wezen

Gedicht nr. 9

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Ik ben zeven

Ik ben zeven
heb een hazenlip en kan niet goed rekenen
ik ga naar een andere school
de nieuwe school is erg nieuw
met oude banken en gangen met honderd deuren
dit is wel een gewone school
ik zat op een niet gewone school

ik denk dat mijn hazenlip opvalt
kinderen gaan me vandaag aankijken
morgen zullen ze pesten
maar ik ga ook naar een boksschool

tussen kinderen zonder hazenlip
weet je het nooit

ik ga lekker leren
met mijn lip komt het wel goed
ik kan leuk lachen

Gedicht nr. 10

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Naamloos

Terwijl jij zachtjes neuriet
en de wind mijn wangen streeft
Denk ik aan mijn minnaar
Die zich nu vast erg verveelt

Hank ja

Met een a

Gedicht nr. 11

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Geen humorist

Niet iedereen
kent zijn beroep,
dus als hij zegt, hij is
een humanist,
dan wordt dat weleens
fout verstaan.

Zo vroeg hem eens
een jongeman:
Wat zegt u nou...?
Bent u
een humorist?

Waarop zijn antwoord
kalmpjes was:
Nou nee, dat niet echt.
Maar ik hoop dat ik
wel iets daarvan heb.

Gedicht nr. 12

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Iemand schildert een ladder
naar de hemel
op de zijkant van zijn huis.

Bomen applaudisseren,
strooien confetti.
Duiven eten ervan,
vliegen steeds zwaarder omhoog.

Als het niet meer lukt,
is er die ladder.

Gedicht nr. 13

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

feest in de dierentuin

we zijn naar de dierentuin geweest
nog nooit zoiets gezien, het was feest

de olifanten walsen op wankelende naaldhakken
ferm geleid door zebra's in polkadot pakken

de tijger loopt in zijn pyjama met grote ruiten
de panda's gaan zich in een orgie te buiten

gorilla is de enige die uitgeteld op de divan ligt
terwijl de leeuw zijn lippen stift, geen gezicht

stekelvarken jongleert met ballonnen, niet te geloven
de dronken schildpad draagt zijn schild ondersteboven

pinguïns zoeken verkoeling tussen de champagneflessen
giraf probeert met een meter bier zijn dorst te lessen

het nijlpaardenkoor staat vol overgave te zingen
waarop de luiaarden opeens uitbundig rondspringen

ijsberen worden bruin onder de chocoladefontein
de neushoorn is misselijk en maakt zich in een hoekje klein

kangoeroe heeft zijn buidel verruild voor een groene handtas
gemaakt van wat eerst de krokodil zijn huid was

die loopt nu bloot en vindt het helemaal niet leuk
wij hebben lol en liggen in een deuk

Gedicht nr. 14

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Scheveningen

God reed op zijn scooter
zomaar ergens heen
Hij had een eeuwigheid de tijd
en de wind die had hij mee

Dag 2
Plots moest Hij urineren
wat God vol overgave deed
toen Hij uitgewaterd was
was God omringd door zee

Dag 3
Na een tijdje dobberen
wou God wel graag aan land
dus Hij verhief vanuit het niets
het Scheveningse strand

Dag 4
Het strand was woest en ledig
daarbuiten onverhard
om weer te kunnen scooteren
schiep God de boulevard

Dag 5

Nog was Zijn schepping niet compleet
maar wat mankeerde er dan an?!
na heel lang wachten op Zijn pils
wist God: de Scheveningse man

Dag 6

De man was woest en ledig
en uitgesproken rauw
om hem wat in te dammen
schiep God de Scheveningse vrouw

Tot slot sprak God tot beiden:
Ga heen en plant je voort
en daarna scheurde Hij er
op zijn scooter snel vandoor

Gedicht nr. 15

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

“We moeten doorgaan”

Wat is humor in het leven
het is lachen met een traan
een zonnestraal die heel even
een glans geeft aan je bestaan

Humor is eigenlijk een wonder
als je het niet kent
ga je heel snel kopje onder
voelt je niet in je element.

Humor ligt op straat was de leuze
maar niet in deze tijd
het is helaas niet onze keuze
vaak overheerst nu de narigheid.

Maar laten we de moed niet verliezen
we gaan er tegenaan
al krijgen we veel voor onze kiezen
Humor moet blijven bestaan.

Gedicht nr. 16

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Karel had een hoestje

Ze hadden het geweldig voor elkaar:
drie kinderen, een hond, een villa, dik tapijt
waarin familiewapens strak geweven
een sjiem verleden suggereerden.

‘Het heerst,’ was alles wat de juffrouw zei
toen Karel hoestte en dat het over ging,
‘ik ben ook zelf maar net hersteld.’
Dus lag het kind stil in zijn bed,
met Bobbie aan zijn zij
en het herstelde niet.

De dokter kwam, keek somber,
gaf advies en pillen, maar
helpen deed het niet behalve dan
de troost dat ook zijn kinderen
leden aan de griep. Zij hadden ook nog koorts
en Karel niet. Hij mocht maar dankbaar zijn
en wat een lieve hond. ‘t Is Bobbie en mijn beste vriend,’
zei Karel zacht.

Hij moest naar ’t ziekenhuis voor onderzoek,
kreeg prikjes hier en daar
en tekeningen van de klas, ballonnen
en een cliniclown. Die stonk verschrikkelijk uit zijn mond
wanneer hij lachte zodat Karel overgaf.

De uitslag kwam, een vrouw met bruine ogen
zei: 'Er is niks ernstigs aan de hand. Een huismijtallergie
en hondenhaar, meer is het niet. Dus u moet laminaat
en tweemaal daags met sop de vloeren boenen.'

De foto van de hond was snel gemaakt,
'Zo blijft hij altijd bij je,' zei moeder opgewekt.
't Is beter zo,' vervolgde ze en lachte naar de directeur
van 't jongensinternaat,
'hij is te ziek om thuis te blijven.'

Gedicht nr. 17

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Neeltje Schrikkema

Hallo, mijn naam is Neeltje
Mevrouw Neeltje Schrikkema
Als ik over straat loop
Roepen alle kinderen me na.

En ik houd niet eens van kinderen,
Niet van kinderen 's morgens vroeg
Voor ik goed en wel ontbeten heb
Heb ik van kinderen snel genoeg.

Hun gelach doet pijn aan mijn oren
Hun ge-ren werkt mij op mijn gemoed
Nee, voor een uur of twaalf.
Word ik van kinderen echt niet goed.

Elke middag doe ik mijn boodschapjes
Bij een oude speciaalslagerij.
Behalve dan op woensdag
Want dan zijn alle kinderen vrij.

Het geluid van die mormels in de middag...
Ik word echt GEK van dat geroep.
Ik moet ook soms bijna overgeven.
Want rauwe kinderen stinken naar poep.

Zei ik nu 'rauwe' kinderen?

Ach, ja: natuurlijk, dat is waar.

De slager die ik noemde

Legt elke dag iets voor me klaar...

... Want weet je, ik HOUD zo van kinderen

Als de zon is ondergegaan,

Als ik lekker op de bank zit

En mijn lievelingsserie staat aan.

Dan doe ik de frituur aan

En maak ik een sausje klaar.

Dan pak ik mijn slagerspakketje

En bak ze knapperig en gaar.

In de avond houd ik van kinderen

Tot het mijn neus uit komt

En ik een hele dag weer moet bijkomen.

Dat is toch niet gezond?

...Hallo, mijn naam is Neeltje

Mevrouw Neeltje, Neeltje Schrikkema.

Als ik over straat loop

Roepen alle kinderen me na.

Gedicht nr. 18

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Alsof

We begonnen met een steen.
Laat maar zien hoe die zich voelt
word hard en overtuig ons.
Speel nu de wind, de zon, de maan
doe in elk geval alsof.

Bij het examen speelde ik
een ei, ik had me uitgebreid
verdiept in herkomst en structuur
in wit en geel, in kalk en in gekakel.

Daar zat ik in de yogahouding
van mijn moeder, een panty
van mijn zus. Zo stolde ik
tot een kookwekker mij redde.
Ik fluisterde: eet smakelijk.

Gepeld en gehakt
door leden van de commissie
kreeg ik mijn diploma
en mijn leven terug.

Gedicht nr. 19

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl

Uit elkaar

Mijn therapeut (m) ging er goed voor zitten. Zijn stem daalde:

Het zal beter gaan als jij (v) ruimte leert innemen.
Ik vroeg:

Heb je weleens opgemeten hoeveel centimeter er tussen jouw linker- en rechterknie zit

reizend in een sprinter
kijkend naar een toneelstuk
wachtend op een bus.

Op die plekken kwam hij nooit
zei hij. Ik wel, keurig de benen
over of naast elkaar.

Ik doe nu als mijn therapeut.
Voorlopig levert dat spierpijn
en vreemde blikken op.

Gedicht nr. 20

Dichter op Hofwijck

Stemmen voor de Publieksprijs > www.hofwijck.nl